

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΕΞ ΟΙΚΟΝΟΜΩΝ

Σεβασμιώτατε ἅγιε Καθηγούμενε τοῦ ἐν Σκιάθῳ Ἱεροῦ Κοινοβίου κύριε Φλαβιανέ, μετὰ τῆς συνασκουμένης σοι ἱεραῆς ἀδελφότητος, τὴν ὑμετέραν Πανοσιότητα προσκυνῶ ταπεινῶς, ἀσπάζόμενος πανευλαβῶς τὰς πατρικὰς ὑμῶν δεξιὰς.

Ἐλαβον τὴν εὐχαικὴν μοι καὶ ἅγαν ἐπιστολήν σας, καὶ κατησπᾶσθην αὐτὴν ἐκ καρδίας, ὡς σκεῦος ἔμπλεον μύρου μουσικοῦ τῆς χάριτος τῶν θεοπειθῶν εὐχῶν σας. Εἶδον ἐφεξῆς καὶ ὅσα γράφετε προτρέποντές με ἐν εἴδει ἐπαίνου πρὸς τὴν χρεωστουμένην εἰς τοὺς ἱερούς ὑμῶν ἄθλους εὐλάβειαν καὶ δυνατὴν περιθάλψιν.

Πατέρες οὐρανόφρονες! τίς τῶν εὐσεβῶν, καὶ τῶν πάνυ ροθύμων δὲν χρεωστῆι νὰ σέβηται τὸ ἱερόν σας κοινόβιον, τὸ καταγώγιον τῆς ἀληθινῆς ἀρετῆς, τῶν πνευματικῶν ἀγώνων τὸ στάδιον, τὴν καινὴν Σιών, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος ἐν μέσῳ τῆς κοιλάδος τῆς ματαιότητος; τίς δὲν θαυμάζει τῆς ἱεραῆς καὶ μακαρίας ὑμῶν ἀδελφότητος τὸ πολίτευμα, τὴν νηστείαν τὴν τῶν παθῶν, τὴν τοῦ σώματος νέκρωσιν, τὴν ἐκτενῆ προσευχὴν, τὸ δαφιλέστατον δάκρυον, τὴν νοεράν νῆψιν, τὴν ὑψηλὴν θεωρίαν, τὴν διὰ τῆς ἀπὸ τοῦ κόσμου ἀποταγῆς εἰς τὴν ἐν οὐρανοῖς πολιτείαν μετάθεσιν; ὑμεῖς, ὡς ἄγγελοι τῆς ἐρήμου, πάσης σαρκικῆς συγγενείας καὶ κοινωνίας τοῦ βίου ἑαυτοὺς ἀποξενώσαντες, καὶ τῷ κόσμῳ ἀποταξάμενοι, πρὸς ἄλλον κόσμον μετέβητε διὰ τῆς ἀσκήσεως· μέσοι μεταξὺ ὑλικῶν καὶ ἄυλων ἰστάμενοι, μεσιτεύετε πρὸς Θεὸν ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων· ἄβιοι καὶ ἄσαρκοι μικροῦ δεῖν, καὶ ἀναίμονες, πλησιάζετε πρὸς τὸ ἀνευδέςστατον ὄν, ἀναβάσεις ἐν καρδίᾳ τιθέμενοι, ἀνέστιοι, καὶ χαμαίενοι, καὶ ἀνιπτόποδες, κατοικεῖτε τὴν γῆν, καὶ περιπολεῖτε τοὺς οὐρανοὺς. Ζῆτε νεκροί, καὶ νεκροῦσθε ζωικώτατα· διάγετε κάτω, ἀλλ' ὑπὲρ τὰ κάτω, μετ' ἀνθρώπων, ἀλλ' ὑπὲρ ἀνθρώπων, δεδεμένοι καὶ ἐλεύθεροι, κεκρατημένοι καὶ ἀκράτητοι· μηδὲν ἔχοντες ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ πάντα τὰ ὑπὲρ κόσμον κατέχοντες· ἔξω πόθου βιωτικοῦ, καὶ μετὰ

θείου καὶ ἀπαθοῦς ἔρωτος· δι' ἀκτημοσύνην, πλουσιώτατοι· διὰ τὴν νέκρωσιν ἀθάνατοι, διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου λύσιν, πρὸς Θεὸν συνημμένοι. Τοιούτους ὄντας, ὡς σεβασμιώτατοι πατέρες! σᾶς σέβομαι ἀπὸ ψυχῆς, σᾶς ἀγαπῶ ἀπὸ καρδίας· σᾶς προσκυνῶ μετ' εὐλαβείας βαθυτάτης. Ἀνέξασθέ μου παρακαλῶ θερμῶς τὴν εὐαγγελικὴν σας ταπεινώσιν, ὑπομείνατε νὰ ἐκφράσω δι' ὀλίγων, τὸ πολὺ καὶ ζέον τῆς ψυχῆς μου πρὸς τὴν ἀγιωσύνην σας σέβας· δὲν μὲ ἐκπλήττουσι τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ τῆς ματαιότητος ὀχυρώματα. Βλέπω τοὺς καπνοὺς τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς δόξης διασκεδαζομένους· βλέπω τὴν ὕλην ῥέουσάν εἰς φθορὰν· τὸν ἀναφαίρετον πλοῦτον τῆς ἀρετῆς σας τιμῶ, τὴν ἱερὰν φιλοσοφίαν θαυμάζω, τὴν ἐν Θεῷ δεδοξασμένην πολιτείαν σας ἐπανῶ. Ζηλῶ τὰς παννύχους σας στάσεις, τὰς εὐαγγελικὰς ψαλμωδίας, τὴν διὰ σώματος πρὸς Θεὸν ἐκδημίαν. Ἄς πλανᾷ τὸν κόσμον ἡ δολιόφρων ἀπάτη· ἄς προκόπτωσιν εἰς τὸ χεῖρον οἱ δοῦλοι τῆς σαρκός, ἄς παρασύρονται ἀπὸ τὸν χείμαρρον τῶν παθῶν αἱ ὑλώδεις καρδίαι. Ἡ ἱερὰ τῶν μοναχῶν πολιτεία θριαμβεῖ ἀτάραχος ἐν μέσῳ τῶν ταραχῶν. Παραταχθέντες εἰσάπαξ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἔξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους, πρὸς τῆς πονηρίας τὰ πνεύματα, ἀθλεῖτε διὰ βίου διὰ Χριστόν, τύπος καὶ ὑπογραμμὸς χριστιανικῆς τελειότητος πρὸς πάντας γινόμενοι, ἐνδεδυμένοι τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, νικᾶτε παλαίοντες, καὶ περιμένοντες τοὺς στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας. Μακάριοι βιασται τῆς τῶν οὐρανῶν βασιλείας, ἀρπάξτε νομίμως αὐτὴν διὰ τῆς μόνης καλῆς καὶ σώφρονος βίας, τῆς νίκης τοῦ κόσμου. Ἐὰν δὲ καὶ κύματα πειρασμοῦ ὑπερεπερισσοῦ κορυφωθέντα προσήρραξαν εἰς τὸ θεοστήρικτόν σας Κοινόβιον, τὴν ἐπάνω ὄρους κειμένην εὐαγγελικὴν πόλιν, τίς φόβος ἀήττητοι ἀθληταί; Ἰσχύσατε καὶ μὴ ἐκλυέσθωσαν αἱ χεῖρες ὑμῶν, κράζω κἀγὼ μετὰ τῆς θείας γραφῆς. Ἔστιν, ἔστι μισθὸς τῆς ἐργασίας ὑμῶν ὑπομένοντες τὸν Κύριον ἀλλάξτε ἰσχύν, πτεροφυήσετε, ὡς ἀετοὶ δραμεῖσθε, καὶ οὐ κοπιᾶσετε, βαδιεῖσθε καὶ οὐ πεινάσετε, πολὺς ὁ μισθὸς ὑμῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἄλλὰ καὶ αἱ εὐσεβεῖς ψυχαὶ τρισμακάριοι, ἡ ζωσα τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ε'σθε τὸ καύχημα, δὲν θέλουσιν ἐπιλείπειν συνεργοῦσαι πρὸς τὴν φιλαδελφίαν σας, εἰς ἀπαλλαγὴν τῶν δεινῶν τοῦ χρόου φορτίων· ὑμεῖς σπεύρετε εἰς ἡμᾶς τὰ πνευματικά, ἡμεῖς προσφέρομεν εἰς ὑμᾶς τὰ σωματικά, χάλκινα χρυσίον ἐννεάβοι ἑκατομβίων, τὸ δὲ ἡμεῖς ὅταν λέγω τοὺς δυνατοὺς ἐννοῶ· ἐγὼ δέ, πατέρες θειότατοι, ἀσθενῆς εἶμαι, καὶ

ἀδύνατος, καὶ μικρὸς ἐν τοῖς ἀδελφοῖς μου. Ζέων τῷ πνεύματι, στεροῦμαι δυνάμεως σωματικῆς εἰς υπεράσπισίν σας· πολὺ χρεωστώ πρὸς τὸ ἱερώτατόν σας σκῆνωμα, κοὶ ἄν συνεισέφερον πολλὰ καὶ μεγάλα, πάλιν ἤθελον ἐκφωνήσιν τὸ εὐαγγελικὸν· δοῦλος ἀχρεῖός εἰμι, ὃ ὀφείλω ποιῆσαι πεποιήκα· ἀλλὰ τώρα δι' ἔργων σᾶς εἶμαι ἀσυντελής. Ἄβιμέλεχ ἔλαβεν 1000 δίδραχμα ἀργυρίου, καὶ πρόβατα, καὶ μόσχους, καὶ ἔδωκε τῷ Ἀβραάμ· ἡ φιλόθεος ἐκείνη γυνὴ ἔδωκε πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ ὑπερῶον τόπον μικρόν, καὶ κλίνην καὶ τράπεζαν καὶ δίφρον καὶ λυχνίαν τιμῶσα τὸν Ἐλισσαῖον· ἐγὼ δὲ οὔτε κλίνην οὔτε δίφρον οὔτε λυχνίαν ἀγαθοεργίας προσήνεγκα πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πόνων σας. Μίαν προσφορὰν ἐπρόσφερα πρὸς τὴν ἀγάπην σας, καὶ ταύτην λιτὴν καὶ μικράν, τὴν μικρὰν καρδίαν μου. Χριστομίμητοι ἄνδρες! δέξασθε τὸ ἐγκάρδιον σέβας μου, ἀπὸ τὸν ἱερὸν τῆς σωτηρίας λιμένα, ὅπου τὰ φοβερὰ πελάγη διαδραμόντες ἐφθιάσατε. Ἐλεήσατε ψυχὴν χειμαζομένην ἔλειπνός εἰς τοῦ κόσμου τὰ ψυχοφθόρα κύματα. Εὔξασθε μὴ ἔλθω εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης καὶ καταγίς καταποντίση με· ἤσασθέ με διὰ τῶν θεοπειθῶν εὐχῶν σας ἀπὸ πηλοῦ ἰλύος ἵνα μὴ ἐμπαγῶ. Ταῦτα ἐκ βαθέων καρδίας προσφωνῶ πρὸς τὴν ὑμετέραν πνευματικὴν ἀκρότητα· ὑμεῖς δέ, τὸ μικρὸν ποιμνιον, ᾧ ἠὐδόκησεν ὁ πατὴρ ἡμῶν δοῦναι τὴν βασιλείαν, ἐντείνετε καὶ κατευοδοῦσθε ἐπὶ τὰ μείζω προβαίνοντες ὡς ὁ Ἰακώβ, καὶ ταῖς ὑμετέραις εὐχαῖς στηρίζοντες τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν πολιτείαν τῶν εὐσεβῶν ὡς στύλοι ἀκράδαντοι ὑπερείδοντες· «ἐν γὰρ εὐλογίαις δικαίων ὑψωθήσεται πόλις».

Τῆς ὑμετέρας ἱερωτάτης καὶ μακαρίας ἀδελφότητος τέκνον πνευματικόν καὶ εὐπειθές

Κωνσταντῖνος Ο. Κονόμος

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ

Ἱατρὸς